

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

De erfenis van Robar
Deel 5
Mentori

1

De kievit schiet door ruimte en tijd. John en Henry zijn samen met hun helpers op weg naar huis. Ergens midden in de herfst komen ze aan op hun thuisbasis, om precies te zijn in hun eigen geheime onderaardse laboratorium. John en Henry kunnen nauwelijks wachten om uit te stappen. Eindelijk is daar het grote moment. De deur van het ruimteschip gaat open. Als twee jonge dolle honden rennen John en Henry, dwars doorheen het geheime onderaardse laboratorium, regelrecht de weilanden in. Midden in een weiland blijven ze staan. Ze kijken rond en snuiven de frisse buitenlucht goed op.

"Wat is die frisse buitenlucht heerlijk," zegt Henry genietend.

"Jawel," zegt John, terwijl hij rond kijkt, alsof hij iets zoekt.

"Wat doe je gek," zegt Henry verwonderd, "is er iets?"

"Het is hier zo stil," antwoordt John.

"Dat is toch normaal," zegt Henry lachend, "niemand weet dat we terug zijn, dus is het logisch dat hier nu geen fanfare op ons staat te wachten."

"Dit keer is de stilte anders," antwoordt John, "het is net alsof hier al heel lang niemand meer geweest is."

"Ze zijn in Causton gebleven," bedenkt Henry.

"Je hebt gelijk," stelt John vast, "we moeten meteen naar Causton."

"Gelijk," vraagt Henry verbouwereerd, "sinds wanneer geef jij mij gelijk?"

"Nooit," geeft John grinnikend toe, "dit is een uitzondering."

"Dat dacht ik al," broemt Henry, "maar nu even iets anders. Hoe komen we in Causton? Ik heb geen zin om uren te lopen."

"De auto staat nog in de schuur achter de hoeve," zegt John.

"Die oude kar," vraagt Henry bedenkelijk, "als daar nog maar genoeg benzine in zit."

"Ik heb de tank vol gedaan, voor we vertrokken," herinnert John zich, "en Sarah zou het autosleuteltje ook op een autoportier achter laten."

"Dat is haar wel toevertrouwd," vindt Henry, "met Robert zou dat heel wat anders zijn."

"Vast wel," antwoordt John rustig en meteen loopt hij, op de voet gevolgd door Henry, langsheen de hoeve achterom naar de schuur.

Hij gooit de schuurdeuren open. Gelukkig staat de auto er nog en zoals beloofd heeft Sarah de autosleutels op een autoportieren laten zitten. John doet het portier open, neemt het autosleuteltje en gaat achter het stuur zitten. Hij steekt het sleuteltje in het stopcontact end rait het om, maar er gebeurt niets. Hij draait het sleuteltje voor een tweede keer om, maar weer gebeurt er niets. Toch probeert hij het nog maar eens, nu voor de derde keer en met een vreselijk gekraak schiet de auto achteruit. John rukt aan het stuur en kan, op die manier, nog net voorkomen dat de auto tegen de schuurdeuren botst. Bij het naar buiten rijden, moet hij goed kijken, want bijna rijdt hij over de tenen van Henry, die gelukkig nog net op tijd opzij kan springen. John remt de wagen af en wacht geduldig tot Henry naast hem in de auto zit.

"Je hebt mijn tenen bijna tot moes gereden," moppert Henry.

"Weet ik veel dat die oude kar nog zo snel is," antwoordt John.

Henry zucht eens en zegt maar niets meer. Hij sluit zijn ogen en leunt achterover in de autostoel. Hij slaapt niet, maar denkt gewoon even na, terwijl John zijn aandacht bij de weg houdt. Zo rijden ze zwijgend een hele tijd door de donkere avond. Opeens doet Henry zijn ogen weer open. Hij draait zich om, zodat hij naar John kan kijken, die zijn ogen nog altijd strak op de weg houdt.

"Weet je wat ik nu zo gek vindt?" vraagt hij.

"Wat," vraagt John.

"We zijn nu zo lang in de ruimte geweest, toch lijkt het voor mij net alsof maar de helft van die tijd voorbij gegaan is."

"Dat is normaal," zegt John lachend, "de tijd in de ruimte is niet dezelfde tijd als op de Aarde, want in de ruimte gaat alles veel trager."

"Dat weet ik wel," antwoordt Henry, "maar toch blijf ik het een vreemd gevoel vinden. Heb jij dat nog nooit gehad?"

"Natuurlijk wel," antwoordt John, "ik heb het zowel bij de ruimtereis naar Toeranka als bij de ruimtereis naar Schamunto gevoeld en ik denk dat ik dat gevoel altijd zal hebben als ik op reis ga, maar kijk jij nu ook eens naar buiten? Volgens mij zijn we er bijna, is dit niet Morton?"

"Dat klopt," bevestigt Henry, terwijl hij naar buiten kijkt, "eindelijk zie ik mijn geboortedorp nog eens terug."

"Na dat gedoe met uw grootvader," begrijpt John hem onmiddellijk.

"Daarna zijn Angie en ik nooit meer in Morton geweest," geeft Henry toe.

"Daar kan ik inkomen," zegt John, "we zijn er."

John en Henry stappen uit de auto. Terwijl John de auto afsluit, kijkt Henry om zich heen.

"Dat is vreemd," zegt hij.

"Wat?" vraagt John terwijl hij naast zijn schoonvader komt staan.

"Er brandt nergens licht," vervolgt Henry ongerust, "Angie laat altijd wel ergens een lamp branden als ze thuis is."

"Misschien is ze al naar bed," veronderstelt John.

"Dat is best mogelijk," antwoordt Henry, "maar ook als Angie gaat slapen, blijft de lamp branden. Er is trouwens nog één manier om erachter te komen of ze thuis is."

En nog voor John iets kan zeggen, loopt Henry al achterom. Hij rukt en trekt aan de achterdeur, maar die zit potdicht. Teleurgesteld leunt hij tegen de deur aan. Hij weet het nu wel zeker. Angie is helemaal niet thuis. Misschien woont ze hier al jaren niet meer. Hij vindt haar vast nooit meer terug.

"Henry kom eens kijken," roept John, die nog altijd aan de voorkant van het huis staat.

"Waarom," roept Henry terug, "Angie is er toch niet!"

"Nee," roept John weer, "maar dit moet je toch echt even zien!"

"Vooruit maar," zegt Henry moedeloos en met een diepe zucht sloft hij weer voorom.

"Wat is er?" vraagt hij aan John.

"Kijk zelf maar," zegt John, terwijl hij opzij stapt en Henry gaat nu ook voor het raam staan.

"Er hangen lakens op de meubels," zegt hij verbaasd tegen John.

"Ja," is alles wat John hierop kan zeggen.

"Angie moet al heel lang weg zijn," zegt Henry ontmoedigd.

"Misschien woont ze nu bij Sarah," oppert John.

Tegelijkertijd draaien ze zich om en ze kijken naar het Mortonhuis. Ook het Mortonhuis ziet er donker en verlaten uit.

"Volgens mij woont daar ook niemand meer," zegt Henry somber.

"Misschien wel," zegt John hoopvol, "bij ons brandt er nooit een lamp als we gaan slapen."

Gevolgd door Henry, rent hij de heuvel af, naar het Mortonhuis.

Zodra ze daar aankomen, kijken ze door de ramen. Henry blijkt gelijk te krijgen. Ook in het Mortonhuis hangen er lakens over de meubels.

"Verder zoeken heeft geen zin meer," zegt Henry moedeloos, "ze zijn vast al jaren weg."

Weer laat hij zich pardoes op de grond vallen. John zegt niets, maar hij volgt het voorbeeld van zijn schoonvader en gaat ook op de grond zitten. Zo zitten ze een tijdje zwijgend naast elkaar, voor zich uit te kijken. Opeens springt John weer recht.

"Ik heb het," roept hij uit.

"Leuk voor je," mompelt Henry.

"Nee echt," houdt John vol, "ik weet waar Sarah en Angie kunnen zijn."

"Echt waar?" vraagt Henry hoopvol, terwijl hij naar John opkijkt.

"Sarah heeft me gezegd dat ze naar Robert ging, als we te lang weg bleven," zegt John.

"Ik hoop dat Angie bij hen is," zegt Henry boos, "Robert is tot alles in staat."

"We moeten eens bij Robert gaan kijken," zegt John, "tien tegen één dat Angie daar ook is."

"Kom je nog!" roept Henry.

John kijkt verbaasd opzij en merkt dat zijn schoonvader niet meer naast hem staat. Hij kijkt rond tot hij ontdekt dat Henry alweer in de auto zit. Vlug gaat hij ook weer achter het stuur zitten.

"Waar woont Robert eigenlijk?" vraagt Henry.

"Sarah heeft het adres in het notitieboekje geschreven," antwoordt John.

Henry grijpt het zwarte notitieboekje dat op het dashboard van de auto ligt en bladert er ook even in.

"Ik heb het gevonden," zegt hij even later, "Robert woont in Wartwooth, op de linkerhoek van een straat. Aan het einde van die straat ligt een groot park."

"Dus moeten we langs alle parken in Wartwooth rijden," zegt John zuchtend.

"Er is maar één park," weet Henry.

"Hoe weet jij dat?" vraagt John verbaasd.

"Omdat Angie vroeger vaak met haar oom en tante naar de markt in Wartwooth ging," vertelt Henry, "dat was altijd op een woensdag. Ik weet nog goed dat Angie me toen vertelde dat het daar zo saai was. Behalve het park en de markt is er niets te beleven in Warwooth. Vraag me niet wat Robert bezielt heeft, om in zo' n gat te gaan wonen."

"Misschien wel omdat het er zo rustig is," verzint John.

"Misschien," zegt Henry schouderophalend, "ik weet het niet en het kan me ook weinig schelen, want we horen toch nooit iets van hem."